

HEREUS D'UN POBLE DE SANTS

La nit de les seves noces, Tobies va dir a Sara: "*som descendents d'un poble de sants*" (8, 5). Aquell jueu piadós era ben conscient de la història del seu poble i amb aquestes paraules convidava a Sara a pregar al seu Déu. També nosaltres, mirant a la nostra pròpia història, podríem dir que som hereus d'un poble de sants, perquè procedim d'una rica i bella tradició cristiana.

En 2018 es compleixen justament 1600 anys dels fets descrits en la carta circular que va escriure el Bisbe Sever. Per ella coneixem que, al començament del segle V, l'Església de Menorca comptava ja amb un jove bisbe, un grup de sacerdots i monjos, verges consagrades i alguns temples. Tot això testimonia el creixement del cristianisme, el qual va arribar molt aviat a la nostra illa, segurament procedent del nord d'Àfrica. Les basíliques paleocristianes, disseminades per tota l'illa, són també testimoni de la difusió de la fe cristiana i el culte en els primers segles de la nostra era. Aquest any que comença el dedicarem especialment a donar gràcies al Senyor per les arrels cristianes de Menorca.

El cristianisme, tan florent en els primers segles, va ser restaurat amb l'arribada del rei aragonès Alfons III en torn el dia de Sant Antoni de 1287. Això és el que recordam cada 17 de gener, data en què invocam al nostre sant protector perquè ens ajudi a viure amb coherència aquesta fe que vam rebre i que es va anar desenvolupant durant segles. L'arribada de les tropes cristianes va suposar també l'inici de la devoció a la estimada Verge del Toro, ja que la seva imatge va ser trobada pocs anys després. Des de llavors, la Mare de Déu del Toro ha estat consol i esperança de tots els menorquins. Aquest any la tindrem també molt present, perquè celebrarem el 75 aniversari de la seva coronació pontifícia, realitzada el 12 de setembre de 1943.

Una altra data destacable en la nostra història va ser l'any 1795, quan es va restaurar la Diòcesi de Menorca, després de cinc segles depenent de Mallorca. Amb la presència de bisbes propis es va anar desenvolupant la vida de la nostra Diòcesi, establint-se la Catedral a Ciutadella, fundant-se el Seminari (1858) i amb la promoció de nombroses associacions d'apostolat. Ha estat una riquesa per a Menorca poder comptar amb la presència i proximitat del seu Bisbe.

Ja en el segle passat, la nostra illa recorda l'exemple de santedat i el testimoni de fe que van oferir els beats Joan Huguet, Àngel de Ferreries i José María Castell. Recordam amb gratitud la seva generosa entrega i la seva valentia en la professió de la fe. Ells, que tant van estimar aquesta terra, són els nostres intercessors davant el Pare del cel.

Aquesta rica herència que hem rebut és un fort incentiu per seguir vivint la nostra fe cristiana. En els nostres dies constatarem amb dolor que moltes persones van abandonant aquesta fe. Potser no els vam saber transmetre el goig de creure; potser la

nostra conducta els va fer enfora de la fe; o pot ser que s'hagin deixat portar per prejudicis o idees que els han apartat de l'Església. En aquesta circumstància, ens hem de sentir particularment motivats per seguir proposant la fe en Jesucrist, una fe que ens ensenya a viure i ens omple de felicitat.

Estem realitzant durant aquest curs a la Diòcesi un procés de revisió que ens ajudarà a establir metes comunes i a treballar amb major coordinació. Entre tots intentam discernir què és el que l'Esperit demana a la nostra Església i com podem créixer com a evangelitzadors. És un treball en el qual moltes persones estau implicades i que us agraesc de cor. Amb l'ajuda de tots, anirem fent passos en la renovació de les nostres parròquies i de la vida diocesana, per tal de ser millor signe de Crist per als nostres contemporanis.

Aquest procés de reflexió i de renovació necessita ser acompanyat per l'oració, perquè el qui fa créixer a l'Església no som nosaltres, sinó que és Déu; Ell és qui la rejuveneix i la fa capaç d'anunciar la Bona Notícia. Per això, al mateix temps que oferim els nostres braços per col·laborar en l'evangelització, hem de doblegar els nostres genolls per implorar al Pare que envii el seu Esperit Sant, que tot ho fa nou.

La nostra Església de Menorca ha de realitzar un gran esforç per sortir fora de si mateixa i apropar-se a cada home i dona d'aquesta terra. Tots -i especialment els més necessitats- han de sentir que l'Església està al seu costat, que desitja el seu bé i que no els abandona. I a tots hem de empeltar l'entusiasme de creure en Jesucrist.

La celebració de Sant Antoni ens fa mirar al passat de la nostra fe a Menorca. Però no ho fem amb nostàlgia sinó per trobar en la nostra història un estímul per seguir anunciant Jesucrist als homes i dones de Menorca. Som hereus d'un poble de sants i en aquest dia ens sentim especialment compromesos a donar continuïtat a quest llegat.

Bona festa de Sant Antoni!

+ Francesc Conesa Ferrer

Bisbe de Menorca

HEREDEROS DE UN PUEBLO DE SANTOS

La noche de su boda, Tobías le dijo a Sara: “somos descendientes de un pueblo de santos” (8, 5). Aquel judío piadoso era bien consciente de la historia de su pueblo y con estas palabras invitaba a Sara a orar a su Dios. También nosotros, mirando a nuestra propia historia, podríamos decir que somos herederos de un pueblo de santos, porque procedemos de una rica y hermosa tradición cristiana.

En 2018 se cumplen justamente 1600 años de los acontecimientos descritos en la carta circular que escribió el Obispo Severo. Por ella conocemos que, a comienzos del siglo V, la Iglesia de Menorca contaba ya con un joven obispo, un grupo de sacerdotes y monjes, vírgenes consagradas y algunos templos. Todo ello testimonia el crecimiento del cristianismo, el cual llegó muy pronto a nuestra isla, seguramente procedente del norte de África. Las basílicas paleocristianas, diseminadas por toda la isla, son también testimonio de la difusión de la fe cristiana y el culto en los primeros siglos de nuestra era. Este año que comienza lo dedicaremos especialmente a dar gracias al Señor por las raíces cristianas de Menorca.

El cristianismo, tan floreciente en los primeros siglos, fue restaurado con la llegada del rey aragonés Alfonso III el día de San Antonio de 1287. Esto es lo que recordamos cada 17 de enero, fecha en que invocamos a nuestro santo protector para que nos ayude a vivir con coherencia esa fe que recibimos y que se fue desarrollando durante siglos. La llegada de las tropas cristianas supuso también el inicio de la devoción a la querida Virgen del Monte Toro, cuyo hallazgo tuvo lugar pocos años después. Desde entonces, la Mare de Déu del Toro ha sido consuelo y esperanza de todos los menorquines. Este año la tendremos también muy presente, porque celebraremos el 75 aniversario de su coronación pontificia, realizada el 12 de septiembre de 1943.

Otra fecha destacable en nuestra historia fue el año 1795, cuando se restauró la Diócesis de Menorca, tras cinco siglos dependiendo de Mallorca. Con la presencia de obispos propios se fue desarrollando la vida de nuestra Diócesis, estableciéndose la Catedral en Ciutadella, fundándose el Seminario (1858) y promoviéndose numerosas asociaciones de apostolado. Ha sido una riqueza para Menorca poder contar con la presencia y cercanía de su Obispo.

Ya en el siglo pasado, nuestra isla recuerda el ejemplo de santidad y el testimonio de fe que ofrecieron los beatos Joan Huguet, Ángel de Ferrerías y José María Castell. Recordamos con gratitud su generosa entrega y su valentía en la profesión de la fe. Ellos, que tanto amaron esta tierra, son nuestros intercesores ante el Padre del cielo.

Esta rica herencia que hemos recibido es un fuerte incentivo para seguir viviendo nuestra fe cristiana. En nuestros días constatamos con dolor que muchas personas van abandonando esta fe. Quizás no les supimos transmitir el gozo de creer; quizás nuestra conducta les alejó de la fe; o puede ser que se hayan dejado llevar por prejuicios o ideas que les han apartado de la Iglesia. En esta circunstancia, nos tenemos que sentir particularmente motivados para seguir proponiendo la fe en Jesucristo, una fe que nos enseña a vivir y nos llena de felicidad.

Estamos realizando durante este curso en la Diócesis un proceso de revisión que nos ayudará a establecer metas comunes y a trabajar con mayor coordinación. Entre todos intentamos

discernir qué es lo que el Espíritu pide a nuestra Iglesia y cómo podemos crecer como evangelizadores. Es un trabajo en el que muchas personas estáis implicadas y que os agradezco de corazón. Con la ayuda de todos, iremos dando pasos en la renovación de nuestras parroquias y de la vida diocesana, con el fin de ser mejor signo de Cristo para nuestros contemporáneos.

Este proceso de reflexión y de renovación necesita ser acompañado por la oración, porque quien hace crecer a la Iglesia no somos nosotros, sino Dios; Él es quien la rejuvenece y la hace capaz de anunciar la Buena Noticia. Por eso, al mismo tiempo que ofrecemos nuestros brazos para colaborar en la evangelización, debemos doblar nuestras rodillas para implorar al Padre que envíe su Espíritu Santo, que todo lo hace nuevo.

Nuestra Iglesia de Menorca tiene que realizar un gran esfuerzo por salir fuera de sí misma y acercarse a cada hombre y mujer de esta tierra. Todos –y especialmente los más necesitados– deben sentir que la Iglesia está a su lado, que desea su bien y que no les abandona. Y a todos debemos contagiar el entusiasmo de creer en Jesucristo.

La celebración de San Antonio nos hace mirar al pasado de nuestra fe en Menorca. Pero no lo hacemos con nostalgia sino para encontrar en nuestra historia un estímulo para seguir anunciando a Jesucristo a los hombres y mujeres de Menorca. Somos herederos de un pueblo de santos y en este día nos sentimos especialmente comprometidos a continuar este legado.

¡Buena fiesta de San Antonio!

+ Francesc Conesa Ferrer

Bisbe de Menorca